

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie C · número 549

Comissió d'Economia i Hisenda

Sessió 22 i 23, dimecres 22 de febrer de 2023

Presidència de la I. Sra. Raquel Sans Guerra

TAULA DE CONTINGUT

Sessió 22 de la CEH

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 (esmenes a la totalitat de les seccions pressupostàries del Departament d'Economia i Hisenda)
200-00014/13

3

Sessió 23 de la CEH

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023 (nomenament de la ponència)
200-00015/13

21

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 22 de la CEH

La sessió de la Comissió d'Economia i Hisenda (CEH) s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix Raquel Sans Guerra, acompanyada de la vicepresidenta, Eulàlia Reguant i Cura, i del secretari, Ramon Tremosa Balcells. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents Judit Alcalá González, Raúl Moreno Montaña, David Pérez Ibáñez, Jordi Riba Colom i Alícia Romero Llano, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ángeles Llive Cruz, José Rodríguez Fernández i Maria Jesús Viña i Ariño, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Joan Canadell i Bruguera, Joaquim Jubert Montaperto, Jordi Munell i Garcia i Judith Toronjo Nofuentes, pel G. P. de Junts per Catalunya; Joan Garriga Doménech, pel G. P. de VOX en Cataluà; Joan Carles Gallego i Herrera, pel G. P. d'En Comú Podem; Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans, i Alejandro Fernández Álvarez, pel G. Mixt.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 (tram. 200-00014/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de les seccions pressupostàries del Departament d'Economia i Hisenda. G. P. de Junts per Catalunya, G. P. de Ciutadans, G. Mixt, G. P. de VOX en Cataluà i G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar (text presentat: BOPC 485, 3; esmenes a la totalitat de les seccions pressupostàries: BOPC 497, 4).

La presidenta

Bé. Bona tarda a tothom, comencem. Intentem ser el màxim de puntuals possible.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 (esmenes a la totalitat de les seccions pressupostàries del Departament d'Economia i Hisenda)

200-00014/13

Comencem aquesta sessió de la Comissió d'Economia i Hisenda en la qual l'únic punt de l'ordre del dia és el debat de la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Economia i Hisenda i els organismes i les entitats que en depenen del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2023, que, com saben, el dia 14 de febrer va superar el debat a la totalitat del Ple.

Abans de començar aquesta comissió els demanaria, als grups parlamentaris, si volen comunicar substitucions.

Maria Jesús Viña Ariño

Sí; gràcies, presidenta. La diputada Ángeles Llive i el diputat Josep Rodríguez substituïxen la diputada Jordina Freixanet i Jordi Orobitg.

Jordi Riba Colom

Sí; gràcies, presidenta. La diputada Judit Alcalá substituirà el diputat Òscar Ordeig i el diputat David Pérez substitueix el diputat Juan Luis Ruiz.

La presidenta

Perfecte. Senyor Munell...

Jordi Munell i Garcia

Presidenta, la diputada Judith Toronjo substitueix el diputat Joaquim Jubert.

La presidenta

D'acord, doncs moltes gràcies a tots. Un cop comunicades aquestes substitucions, recordar que aquesta és la primera sessió d'aquesta Comissió d'Economia, que un cop finalitzem hi haurà una segona sessió per constituir la ponència de la llei de mesures, per tant, els demanaríem que no marxessin. I també demanaríem als porta-

veus que, un cop finalitzades les comissions, estiguessin un segon per poder pactar com anirà la comissió del dia 3 de març. Una mica per aclarir, doncs, els horaris i tot plegat.

Per tant, els recordo breument el funcionament d'aquesta sessió, d'acord amb el que preveu l'article 133 del Reglament. Primer, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat en aquesta secció pressupostària. Tenen un temps màxim de quinze minuts cadascun. I atès que s'ha comunicat a la Mesa que cap grup parlamentari farà torn en contra, en acabat, intervindran els grups parlamentaris que no han presentat esmenes.

Per tant, començaríem, doncs, aquestes intervencions amb els grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat per ordre de major a menor i, per tant, seria el torn, en primer lloc, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el diputat Jordi Munell. Quan vulgui.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, com ja se sap, des del Grup de Junts per Catalunya hem presentat una esmena a la totalitat, perquè considerem que, com hem dit ja en altres ocasions, no són uns bons pressupostos. No són els millors pressupostos que es podrien presentar, malgrat que s'hagi volgut, doncs, vendre que són els més expansius de la història i que són els pressupostos que ja havia confegit el conseller Giró. Això constatem que no és així i, per tant, també hem d'expressar-ho en aquesta Comissió d'Economia.

També constatar que des de Junts hem tingut la voluntat negociadora des del primer dia, des del novembre. No ens hem aixecat mai de la taula per negociar. Considerem que hem fet els deures, començant per un decàleg rigorós de cinquanta mesures, que pensàvem que eren unes demandes mínimes per poder donar suport a aquests pressupostos 2023 i que responien a les inquietuds i les necessitats dels diferents sectors del nostre país, però també de tot el territori. També constatem que, en última instància, el secretari general del nostre grup polític va oferir al president Aragonès recuperar l'esperit del cinquanta-dos per cent de sentiment independentista de la cambra i del Govern i, per tant, poder fer un cop de timó a aquesta situació que ens ha portat a aquest atzucac.

Treballem des d'aquell moment en què es va pactar amb el PSC i els comuns. Nosaltres treballarem amb unes esmenes que avancin a un millor pressupost; un pressupost que suposi un equilibri real, territorialitzat i que defensi aquelles propostes que formaven part d'aquest nostre..., d'aquestes propostes de cinquanta mesures que havíem presentat al mes de novembre. Constatar també, malgrat el que se'ns vulgui atribuir, que Junts sí que volíem uns pressupostos i que volíem que fossin aprovats i vigents l'1 de gener i que constatem també, una vegada més, que si el president Aragonès hagués complert l'acord de legislatura, avui tindríem pressupostos que haurien entrat en vigor l'1 de gener i que tindríem un govern amb una majoria parlamentària àmplia i, a més a més, independentista.

Recordem algunes de les mesures, algunes de nostres prioritats, que no han estat ateses, malgrat les negociacions i les reunions desenvolupades. Les de fiscalitat: per nosaltres era molt important una fiscalitat més justa. Ho hem repetit a l'enssem, perquè pensem que la ciutadania del nostre país ha de començar a veure que amb una Catalunya independent, una de les mesures que es podria aplicar seria una fiscalitat més justa, més progressiva i no carregar sobre la butxaca de les famílies, dels ciutadans, tot el dèficit que l'Estat espanyol, any rere any i des de fa desenes d'anys, ens va carregant.

Fiscalitat més justa. Proposàvem una deflactació de l'IRPF, un 3,5 per cent per compensar la sobrecaptació; sobrecaptació que ens constata que ha tingut el propi Govern de la Generalitat, sobrecaptació que ha tingut també el Govern estatal, que és qui recapta el noranta-cinc per cent dels impostos. Nosaltres xifràvem aquesta sobrecaptació –de fet, amb les dades que el Govern publica– al voltant d'uns 800

milions d'euros, i proposàvem, amb aquesta mesura, un retorn al voltant de 350, no arribava als 400 milions d'euros. Per tant, pensàvem que encara al Govern li quedava marge d'aquesta sobrerecaptació per aplicar-la a les polítiques de govern.

Nosaltres pensàvem i pensem que, davant aquesta situació complexa d'inflació que estem patint els ciutadans, era importantíssim que es fes una mesura perquè aquests diners tornessin a la butxaca dels ciutadans i no es quedessin a la butxaca del Govern i, per tant, com dèiem, no agreujar aquest dèficit fiscal que l'anem sobrecarregant –i amb aquests pressupostos encara més– sobre la pròpia butxaca de les persones que pateixen la inflació. Altres països –també ho hem dit altres vegades i en la intervenció en altres comissions i en el propi Parlament– han pres mesures similars i altres comunitats també de l'Estat espanyol, però països com Àustria, República Txeca, Grècia, Letònia, Polònia, Noruega o Alemanya han reduït o bé la base imposable o han rebaixat els tipus a les rendes més baixes per poder compensar aquesta inflació. Això és el que anomenem «deflactació», i això no vol dir ni reduir serveis ni vol dir reduir impostos, vol dir deflactar.

També vam proposar baixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF al deu per cent, seguint el que ja l'any passat, en el pressupost que va presentar el conseller Giró, es va baixar al 10,5 per cent. També proposàvem incrementar els mínims personals i familiars de l'IRPF per fer front també a aquesta inflació. Revisar l'impost de successions, arribant progressivament a la bonificació del noranta-nou per cent de les adquisicions per *mortis causa* amb familiars de primer grau. I també proposava avançar en la protecció fiscal a la successió de les empreses familiars, arribant a la bonificació del 99 per cent per permetre la seva continuïtat, que són mesures que per nosaltres eren molt importants, com dèiem, i sobre les quals pràcticament..., només una se'ns va voler acceptar.

Per nosaltres, com dèiem, hi insisteixo, que els ciutadans vegin..., que els ciutadans notin que en una situació complexa d'inflació se'ls permet tornar a tenir algun diner de butxaca –per tant, compensar aquesta inflació–, pensem que era una bona aportació per part de la decisió del Govern, en aquest cas. I sobretot també per mostrar que amb una Catalunya independent, si no tinguéssim aquest dèficit del voltant de 20.000 milions anuals, podríem també fer una escala d'IRPF pròpia i per tant, que poguéssim també ajudar la ciutadania amb una escala justa, a l'estil, doncs, del que faríem en una Catalunya independent i no seguint sempre el model estatal.

També teníem mesures que ens permetien avançar en la sobirania energètica, en aquest cas, preocupats per la situació que estan vivint i patint moltes petites empreses, microempreses, autònoms del nostre país, amb aquesta puja desmesurada del preu de l'energia –del gas, de l'electricitat– i, per tant, proposàvem també un conjunt de mesures d'ajudes directes a les empreses que se'n diuen «energèticointensives», que n'hi ha moltíssimes al nostre país, i ho estan patint i estan posant en risc la seva continuïtat. També demanàvem ajudes directes, en major quantia que les que el Govern proposa, per ajudar a la transformació energètica de les empreses, per avançar en la sobirania també energètica i en menys dependència d'aquest sector que hem vist energèticodependent, que amb una guerra que estem patint a l'altre extrem d'Europa, veiem com l'energia ens afecta directament a casa nostra.

També proposàvem mesures que també enteníem que eren molt claus en el tema del desenvolupament econòmic. L'impuls de la FP, donar suport a la creació de centres de formació professional per part de gremis, cambres de comerç o empreses per pal·liar aquesta complexitat que ens hem trobat els darrers anys, que queden milers de places buides d'FP i milers d'alumnes d'FP que no troben el seu encaix en el sistema.

També polítiques que afavoreixin la cohesió territorial. Compensar amb mesures que evitin el despoblament, que facilitin l'establiment d'empreses en comarques amb risc d'envelliment o en risc de despoblament. Aquests pressupostos també veiem que no..., que desatenen, en certa mesura, les àrees menys poblades, per tant, això

contribueix a un desequilibri, afavoreix el despoblament i dificulta el creixement de moltes comarques del nostre país. Aquest no és el nostre model territorialitzat.

També vam avançar que volíem acostar-nos cap a..., apropar la despesa en R+D+i cap el 2,2 per cent del PIB.

Demanàvem també tramitar grans projectes de país que permeten desenvolupar l'economia com el Barcelona World, com la Ronda del Vallès, l'ampliació de l'aeroport, que se'ns va demanar que retiréssim del document nostre, però que després, sorprenentment, veiem que accepten en el document del PSC. Se'ns va dir que ho retiréssim perquè això dificultava l'acord amb els comuns, que era previ a Junts per Catalunya i, sorprenentment, ho repeteixo, després resulta que el PSC sí que ho inclou.

Demanàvem també facilitar i dotar de mitjans la llei de facilitació de l'activitat econòmica, avançar cap al sis per cent del PIB en Educació, creació de l'Institut Català de l'Oli i moltes altres mesures.

Constatem que no hi ha hagut voluntat negociadora, que la voluntat negociadora real era amb el PSC i aquí ens temem que darrere hi havia, doncs, una torna del pacte previ pels pressupostos de l'Estat amb el PSOE, a Madrid, i que van voler fer marejar la perdiu fent veure que Junts era una prioritat quan no era així.

Aquesta esmena a la totalitat que presentem, de fet, com dèiem, és una esmena a la totalitat al president Aragonès, a un govern que ha abandonat la ruta del cinquanta-dos per cent d'independentisme, a un govern que ha trencat aquesta missió a què es va comprometre en la investidura, que és avançar cap a la creació d'un estat propi i, en canvi, ara avancem amb uns pressupostos 2023 que suposen un acord més proper a l'autonomia i que s'allunya dels objectius nacionals. Sembla ser allò que diuen qui pressupost aprova any empeny. Aquesta és la sensació que ens dona..., que ha optat el Govern i que ha optat, en aquest cas, el grup que li dona suport: «Aprovar un pressupost i un any més que passem i el 2024 ja veurem què passa.»

Aquests pressupostos, com dèiem, ens allunyen d'aquell cinquanta-dos per cent que en les darreres eleccions se'ns constata que hi havia la cambra del Parlament a favor d'avançar cap a un país propi, cap a la independència. Hem constatat que ni coordinació estratègica de l'independentisme, ni unitat estratègica a les cambres –ni a Madrid ni a Europa–, ni amnistia, ni autodeterminació. Que la taula de diàleg no serveix per massa res. Que la confrontació s'ha acabat i que permeten al president Sánchez que es passegi pel nostre país dient que la situació s'ha normalitzat. El que hem vist és el grup que dona suport al Govern, facilitant la investidura de Pedro Sánchez, facilitant l'estabilitat de Pedro Sánchez, oferint vots per aprovar uns pressupostos generals de l'Estat i, en tot cas, també hem sentit el seu portaveu a Madrid pidolant al PSOE el suport del PSC als pressupostos de Catalunya, perquè recordem que és un govern, en aquests moments, que compta amb una minoria històrica de suport, amb trenta-tres diputats. No sembla avançar, amb aquest pressupost, cap a noves competències pendents ni a reivindicar-les, ni estructures d'Estat, ni fins i tot els deutes històrics de l'Estat vers Catalunya.

En aquest sentit, ens reivindicuem alternativament com un partit que estem a favor i al servei d'un país en positiu, pensant en una Catalunya lliure, una Catalunya que pugui disposar dels seus propis recursos, que pugui articular les seves pròpies lleis, les seves pròpies mesures per tirar endavant, al servei sempre de la ciutadania i, per tant, per afavorir que la societat catalana, els seus ciutadans i les seves empreses es puguin desenvolupar. Nosaltres volem vetllar pel dia a dia del país, per un país en equilibri, pels reptes que té Catalunya i, per tant, amb les nostres esmenes, que presentarem tant a la llei de mesures com a la llei del pressupost, treballarem per una Catalunya que pensem que és millor, que ens apropiaria més a un estat propi i que, com dèiem, serà amb més reequilibri territorial.

Aquest pressupost 2023 continua mantenint aquesta llosa del dèficit fiscal. Com dèiem, s'abandona l'embat amb l'Estat; un estat que recordem que cada any ens em-

pobreix de l'ordre de 20.000 milions que recaptin i que no tornen, eh?, que a més a més, doncs, l'any 22, per exemple, hem pagat d'impostos a Madrid, a l'Estat espanyol, uns 53.000 milions d'euros, els catalans, però en canvi els ingressos del pressupost anterior eren de 38.000 milions. Això s'agreuja aquest 2023: a l'Estat encara es recapta més, de l'ordre de 58.000 milions d'euros, fruit, entre altres, de la inflació, com he dit abans, però els catalans, el nostre pressupost és de 41.000 milions d'euros. Per tant, 5.000 milions més d'euros en impostos, però d'aquests 5.000, només 3.000 s'incorporen com a expansió en el pressupost. És a dir, que s'agreuja encara més el dèficit fiscal en 2.000 milions d'euros i, a més a més, ho carreguem sobre la butxaca de les persones i els ciutadans, evitant aquesta deflacció de la pressió fiscal. Aquest infrafinançament es perpetua i s'incrementa. S'agreuja.

Volem imaginar..., jo crec que tothom ens hauríem d'imaginar –o els que estem en el Parlament– que amb 61.000 milions d'euros alternativament que tindríem a Catalunya, en una Catalunya independent, podríem fer realment una transformació real del nostre país i afrontar tots els reptes que té el nostre país i disposar de les finances i de la pressió fiscal justa d'un país de primera, com molts països petits de la Unió Europea. Podríem tenir un grau de progrés i benestar que ens equipararia, com dèiem, a petits països de la Unió Europea com els que ens volem emmirallar.

Aquests pressupostos, a més a més, no treballen gens pel «Preparem-nos», un document, recordem-ho, que es va aprovar en el debat de política general i que aquests pressupostos no el contemplin ni el tenen en compte. Com dèiem, s'han abandonat completament les mesures d'aquell document aprovat, que deia «Preparem-nos», i, per tant, podríem trobar desenes d'exemples en cada secció pressupostària en què ens estem allunyant d'aquell compromís que, de fet, va aprovar el Parlament. Aquesta havia de ser la legislatura per preparar la independència, però el Govern d'Esquerra Republicana no s'ho havia cregut, no s'ho creu i, pel que veiem, es tira enrere i se'n torna cap a l'autonomisme.

Aquesta esmena a la totalitat, com dèiem, és una esmena a les mancances sectorials dels pressupostos, a les mancances territorials dels pressupostos. I les nostres esmenes, com dèiem, seran tant en l'articulat de la llei de mesures com en els pressupostos i seran per treballar i defensar un país amb més equilibri, un país en què les entitats socials, econòmiques, esportives, culturals, les persones, les empreses puguin recollir les seves aspiracions i, per tant, treballarem –i ho recollim amb aquesta mà estesa– per avançar i, sobretot, per avançar el nostre país cap a la plena llibertat i a gaudir plenament del que seria una fiscalitat, com dèiem, justa, si tinguéssim tots aquests mils de milions que cada any ens prenen i no tornen i, per tant, són un greu acumulat i reiterat cap als propis ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seria ara el torn del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Senyors diputats... Bueno, como hemos comentado desde el Grupo Parlamentario de VOX en les distintas comisiones, esta es la última, a nivel general tenemos unos presupuestos para el 2023 expansivos en un momento en que los catalanes lo están pasando mal y preferirían no pagar tantos impuestos y tener más dinero en el bolsillo para poderse, pues, plantear poner la calefacción, para poder asumir la cesta de la compra, que se ha incrementado una media de un quince por ciento –unos novecientos euros más al año–, poder pagar el alquiler, la vivienda o incluso, como decimos reiteradamente, poderse plantear tener un hijo ante la falta de natalidad. ¿Y qué hacen con estos presupuestos separatistas, socialistas y comunistas del tripartito?, pues, imponer tres grandes prioridades que nos gusta repasar.

La primera es la perspectiva de género en todas las *conselleries* de manera transversal y para ello despilfarran un importe de 244 millones de euros; luego imponen la perspectiva climática y ambiental con casi 2.607 millones de euros y tercero..., pero eso sí, dejan que entren y no se quejan de que entren productos que se han fabricado sin respetar nuestro medioambiente en nuestra tierra, y tercero, repartir sillas, cómodas sillas, que para eso se configuran este tipo de acuerdos, en concreto 246 altos cargos.

Precisamente lo que desde VOX defendemos y querríamos para unos presupuestos de nuestra región es que sean unos presupuestos de gestión, que eviten el gasto superfluo y que se centren en la perspectiva de familia. Aquello que consideramos que hay que potenciar, que son estas unidades familiares que favorecen la estabilidad, el crecimiento emocional y la felicidad de las personas. Ustedes valoran todo con perspectiva feminista, se dedican a enfrentar hombres y mujeres, a criminalizar al hombre, a discriminar al hombre en las cuotas, a rebajar a las mujeres, por ejemplo, pues, las condiciones físicas para ser *mosso d'esquadra*, pero no a los hombres –recuerdo que yo no podía ser *mosso* porque no llego a metro setenta, pero una mujer sí; claramente discriminado– y a no fomentar la natalidad que es fundamental en nuestra casa, sobretodo en Cataluña, en nuestra querida región, para el presente y futuro de nuestra sociedad.

Luego también nosotros plantearíamos perspectiva nacional, porque vemos que nuestros recursos, muchas veces, como estamos viendo en otras *conselleries*, se van al extranjero. Se van a extranjeros que han entrado de manera ilegal y consideramos que es una falta de respeto a los nacionales, a los catalanes, al conjunto de los españoles.

En Economía y Hacienda, después de esta introducción..., bueno, el presupuesto de la consejería de Economía y Hacienda decrece un 23,3 por ciento cuando el de la Generalitat crece, en su conjunto, un 5,3. El valor absoluto de la consejería de Economía y Hacienda tiene un presupuesto cifrado en 879 millones de euros, cuando había sido de 1.145. Y si analizamos los gastos facilitados por este proyecto, llegamos a unas conclusiones, ¿no? En gasto de personal, la *conselleria* de Economía y Hacienda plantea un presupuesto de subida del 15,4 por ciento, cuando la media en el resto de *conselleries* es del 10,6. Sorprendente. Malo, porque es más gasto en nóminas. La partida de gastos de personal alcanza los 130 millones de euros y es la tercera partida en importancia de la *conselleria*. Los principales servicios por gasto de personal, son..., el primero es el gabinete *d'Economia i Hisenda*, que crece 11,7 millones. Una subida del veinte por ciento. También lo consideramos malo.

En cuanto al capítulo 2, gastos corrientes de bienes y servicios, esta es la cuarta en importancia entre los gastos de la *conselleria* de Economía y Hacienda; suma 7,5 millones, crece 11,6, y los principales servicios, pues, son Loterías de la Generalitat, la Agència Tributària o el Institut Català de Finances. En cuanto a gastos financieros, esta partida es de 35,3 millones de euros, sube con respecto a 2022 un 46,2 por ciento. Las transferencias corrientes nos sorprenden porque suben un 124 por ciento y ya tendremos ocasión de profundizar y saber por qué suben 124 por ciento de estas transferencias corrientes dentro de la *conselleria*.

El capítulo 5, el fondo de contingencia, pues no está previsto. E inversiones reales se han presupuestado 54,7, con un decrecimiento respecto a 2022, que, bueno, como no hay réplica no nos podrán explicar por qué motivo. El volumen principal de este presupuesto lo tiene la feria con 51 millones, pero cuyo presupuesto ha decrecido un 28,3 por ciento y lo lamentamos. O sea, suben las nóminas, pero baja la inversión en la *fira*.

Transferencia de capital, se presupuesta 1 millón de euros, que repite presupuesto. En activos financieros, la partida de préstamos a terceros y otros activos alcanza la cifra de 398 millones de euros, supone una caída casi del diez por ciento. Y pasivos financieros, en cambio, pues se reduce. La partida de amortización de deuda baja, eso es una pequeña alegría, supone una bajada respecto al 2022 del sesenta por ciento, supongo que también debido a los fondos europeos y del Estado. Gastos de

operaciones financieras alcanzan en el presupuesto unos 555 millones de euros, con un decrecimiento del treinta y cuatro por ciento.

Y en conclusión, pues, vemos que el grueso de los presupuestos se encuentra en los activos financieros, en el capítulo 1, de gastos de personal, y en el capítulo 2, de gastos corrientes. O sea, al final, resumiendo, en esta *conselleria*, por atenernos a esta comisión, suben las nóminas y bajan las aportaciones que pueden generar más empleo, o sea, el Institut Català de Finances o la Fira 2000, S.A, pero en cambio las nóminas del gabinete y de la Secretaria General de Economía y Hacienda suben 8 millones de euros, 11,8 por ciento.

Y, lamentablemente, lo más destacable es que seguimos siendo la región de España con más –y más caros– impuestos. Se consagra el déficit fiscal que relataba el compañero: los catalanes pagamos mucho a la Generalitat y recibimos poco. La mayoría de los gastos que aportamos a través de nuestros impuestos a la Generalitat se queda en gasto superfluo e ideológico. Y es por eso que consideramos que estos presupuestos son innegociables, o sea, es que tendrían que volver a de donde salieron, al disco duro de donde salieron, porque se consagra la voracidad fiscal entre el pacto de Esquerra, PSC y Podemos. Ataca a las empresas catalanas y las empuja a la decadencia y, en muchos casos, al cierre. Los tipos altos en el AJD lleva a muchas empresas a huir a otras regiones, porque todas las operaciones jurídicas que se pueden realizar entre ellas están castigadas con un AJD altísimo. Los quince impuestos propios perjudican al conjunto de los catalanes. Y el ITP es elevadísimo; cuando uno va a comprar una vivienda, luego se lleva la triste sorpresa de que la Generalitat le cobra un diez por ciento de la vivienda que va a comprar. Cuando uno paga el impuesto de sucesiones y donaciones en Cataluña se siente discriminado. Las familias catalanas están siendo castigadas cuando reciben una herencia o una ayuda de sus padres. Y, por último, la guinda del pastel, el IRPF autonómico; cuando cobramos una nómina, a los trabajadores..., se nos discrimina permanentemente, desde hace años en Cataluña, cuando gobernaba Junts y cuando gobierna Esquerra con el PSC, a los trabajadores en Cataluña, que ven que sus nóminas menguan por su voracidad fiscal, que luego utilizan para malgastar el dinero.

El presupuesto... En definitiva, sus presupuestos no ayudan, no son justos y suponen un mazazo para la economía de nuestra región y del conjunto de los catalanes, y por eso mantenemos nuestra enmienda a la totalidad.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seria ara el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i té la paraula la diputada Eulàlia Reguant. Quan vulgui.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, moltes gràcies. Portem ja uns quants dies parlant dels pressupostos i, segons com, s'és molt reiteratiu, repetitiu i s'aporten pocs arguments nous, no? Hi ha qui discuteix..., que aquells que presentem una esmena a la totalitat no actuem amb responsabilitat ni valorem la necessitat de que hi hagi uns pressupostos. Nosaltres direm: cal que hi hagi una planificació i una inversió pública en aquest país per donar resposta a les necessitats? Sí. A qualsevol preu? No. Responsabilitat, amb qui? Aquests són també els elements que ens han portat a fer una esmena a la totalitat.

Perquè el mes de gener va començar amb unes més que justes protestes del personal sanitari, del personal de l'educació, dels taxistes, reivindicant tots ells, en la seva mesura, millores en les condicions laborals, millores en les condicions laborals per millorar el servei públic que presten, per poder-lo fer millor, per tant, amb una voluntat també de servei universal i de servei públic, i, mentre ho feien, es publicava l'informe d'Intermón Oxfam que dibuixava una imatge claríssima: a l'Estat espanyol la desigualtat és estructural. L'u per cent més ric acumula el vint-i-tres per cent de la

riquesa, mentre anem veient com sistemàticament els índexs del llindar de pobresa estan estancats, si no creixen una mica. I, per tant, la imatge de l'informe d'Intermón: un u per cent més ric, acumula el vint-i-tres per cent de riquesa, mentre el risc o les persones al llindar de la pobresa estan estancades. La imatge gràfica del que és el capitalisme, no?, i el sistema aquest d'acumulació per desposseïció de la majoria.

I aquí, permetin-me també, per a aquells que posen el crit al cel amb els impostos i fan demagògia sobre el que és el sistema impositiu, una imatge, una imatge que imagino que pràcticament tots i totes tenim en ment, que és la imatge d'una mare o d'una àvia a taula parada, servint el menjar. I la mare o l'àvia sempre servia posant límits i de manera redistributiva, redistribuïa de manera equànime, redistribuïa les mandonguilles, o el que fos, amb qui hi havia a taula. I, per repetir, només era si es podia i quan tothom hagués menjat; un cop s'hagués dinat. Sentit comú, d'aquest de tota la vida. Però, en canvi, és el sentit comú inexistent en aquells qui defensen que hi hagi uns pocs que es mengin les mandonguilles, i reparteixin o donin la factura a la resta de persones que estan a la taula. I aquesta és la imatge també de les propostes o de moltes de les propostes que s'acaben fent.

Però més enllà d'això, tornem a la proposta de pressupostos. I ho hem dit en diverses ocasions, però és que són uns pressupostos que continuen amb les tendències seculares dels pressupostos de l'època de la «sociovergència»: col·laboració publicoprivada a través de concerts, consorcis i fundacions. En lloc de començar a fer un tomb cap a un paper creixent del sector públic en la definició, la planificació i la gestió de béns i serveis, com deia, no?, es continua fent allò de sempre: col·laboració publicoprivada, paternalisme subvencionador totalment insuficient cap a les classes populars, cap a la gent treballadora d'aquest país i imports creixents de subvencions cap a les elits. I les conseqüències sabem quines són, perquè si són les polítiques de sempre, les conseqüències són les de sempre, què és aquest estancament, aquesta cronificació de la pobresa i les desigualtats, amb una de cada quatre persones al llindar de la pobresa, i una economia basada en els serveis de poc valor afegit, i les finances, basades també en les grans empreses extractives, siguin de l'IBEX o no, i amb unes elits cada vegada més reduïdes i enriquides. I aquest és el model que s'acaba perpetuant.

Perquè no es tracta només de tapar o de posar pedaços, sinó que es tracta de transformar i evitar que sistemàticament s'hagin de posar pedaços. I aquest és el debat. Perquè està molt bé dir que són els pressupostos més expansius de la història, però el que es tracta de veure és a on van els diners i per a quines polítiques van els diners. I està molt bé dir que s'augmenta el pressupost en Salut, però a on van els diners? I per a qui van els diners? Està molt bé omplir-se la boca de dir que cal enfortir l'atenció primària, però quan sistemàticament aquí s'aprova una cosa i en els pressupostos no es compleix, vol dir que no s'aborda la problemàtica. Està molt bé parlar d'enfortir la educació en aquest país, però quan s'augmenta el pressupost de la concertada no s'està enfortint l'educació pública, que és la que garanteix que en aquest país no hi hagi segregació escolar. I podríem continuar amb d'altres polítiques. Per això és important abordar realment quines són les transformacions que fins ara existeixen i quines són les transformacions que hi ha en aquests pressupostos. I en són ben poques –per no dir cap de profunda–, que siguin de les que són estructurals i que permeten resistir al llarg del temps i permeten començar a revertir una situació crònica que viu aquest país.

En definitiva, que ni són uns pressupostos que transformin ni van a l'arrel de les desigualtats en aquest país. I són uns pressupostos que el que fomenten i el que enforteixen són les aliances amb les elits del país i que posen en el centre del debat més totxo, més carretera, més avions..., allò que és un atemptat climàtic.

És per això que nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, i que presentarem..., i hem treballat esmenes per demostrar que hi ha una altra manera d'abordar el sistema sanitari públic, una altra manera d'abordar el sistema d'educació pública i

que cal abordar la planificació econòmica des de la visió de transició ecosocial i de respecte pel territori i els drets laborals dels treballadors.

La presidenta

Moltes gràcies també, diputada. Seria el torn ara del Grup Parlamentari de Ciutadans i té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco. Quan vulgui.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bien, la verdad es que, al escuchar las intervenciones de los portavoces, que, con todo el respeto, me han precedido, me viene a la cabeza una reflexión que es hasta qué punto se han introducido en el debate público de nuestra comunidad, en Cataluña, falacias que han hecho fortuna y que han sido quizá escasamente rebatidas por los sucesivos gobiernos de España y por la propia..., o por las diferentes manifestaciones de la opinión pública en el conjunto de nuestro país.

Es el caso del mito del expolio fiscal, la versión diríamos que relativamente edulcorada del «España nos roba», de los partidos separatistas. Y creo que es importante recordar que los ciudadanos de Cataluña, en efecto, tenemos un trato fiscal de agravio con relación a otros ciudadanos del conjunto de España, pero no es precisamente por la labor política o por la política impositiva tributaria del Gobierno de España, sino precisamente por el sistema o el subsistema fiscal que padecemos los ciudadanos de Catalunya de resultados de una actuación voraz por parte de nuestro Gobierno autonómico. Por eso creo que es importante desmontar ese tipo de falacias tan venenosas para la convivencia; ese tipo de falacias de carácter abiertamente supremacista que pretenden decir que el resto de los españoles –y muy especialmente los andaluces, los extremeños y de otras comunidades autónomas de características parecidas– son una caterva de vagos y que aquí los catalanes somos los únicos que trabajamos y levantamos el país con nuestros impuestos. Bien, yo creo que ese tipo de discursos hay que dejarlos de lado.

¿Se puede hablar de un mejor sistema de financiación autonómica? Sí, claro que sí. Y, de hecho, un tema de conversación, una conversación nacional que el conjunto de españoles tenemos pendiente y que sería lo más responsable llevar a cabo lo antes posible..., en términos de equidad y en términos de igualdad en el acceso a los servicios sociales del conjunto de los ciudadanos españoles. Igualdad de oportunidades para todos los españoles. Pero por supuesto, no partiendo de la base de falacias, no partiendo de la base de infundios como el del supuesto expolio fiscal o el robo de España a los catalanes.

En este aspecto, nosotros hemos defendido en muchísimas ocasiones la necesidad de que se replantee el sistema fiscal de nuestra comunidad, concretamente el sistema tributario, por lo que respecta a la cantidad de impuestos propios que tenemos los ciudadanos de Cataluña. Los ciudadanos de Cataluña soportamos hasta quince impuestos propios, muchos más –el doble, de hecho–, que la segunda comunidad autónoma que más impuestos propios tiene, y, por tanto, eso genera una pérdida de competitividad fiscal de nuestra comunidad con relación a otras comunidades para la atracción del talento, para la atracción de la inversión, para, en definitiva, el desarrollo económico, cultural y social de nuestra comunidad. Por tanto, es el propio Gobierno de la Generalitat quién está lastrando el desarrollo económico de Cataluña. A este respecto, el presupuesto de la Generalitat parte de la base de..., este presupuesto que estamos debatiendo parte de la base de que esta situación va a permanecer igual. Parte de la base, por cierto, una vez más, falaz, de que lo que aportamos los ciudadanos de Cataluña al erario colectivo del conjunto de españoles no tiene nada que ver con los impuestos que se recaudan en Cataluña y eso es profundamente falso. ¿Alguien puede creer realmente que si Cataluña se separase del resto de España, eso no afectaría las relaciones comerciales entre las empresas catalanas y sus principales socios comerciales que, por cierto, son mayoritariamente comunidades autónomas?

Pues bien, yo creo que eso es un ejercicio de lo que algunos autores de ciencia política han llamado «el pensamiento alicio», de *Alicia en el país de las maravillas*. Creerse que no va a haber consecuencias negativas en un proceso de separación de una comunidad autónoma o de una región europea con relación a su estado matriz, pues es, por lo menos, ser quizá demasiado cándido. Por eso yo creo que hay que tener en cuenta las consecuencias de nuestros actos desde un punto de vista casi de concepción liberal del mundo. No se puede creer que el futuro está escrito o no se puede creer que nuestros actos en el día a día, en la política cotidiana, no van a tener resultados, no van a tener consecuencias en la vida de los ciudadanos y por eso es necesario decirles, a los ciudadanos, las cosas como son, tratarlos como adultos, tratarlos con madurez y reconocer los perjuicios que podrían acarrear determinados proyectos políticos.

A este respecto, estos presupuestos, por supuesto, no siguen con la senda que anunció el *conseller* Giró en la pasada legislatura, en el pasado ejercicio, que fue uno de sus elementos fundamentales, fue la promesa de que se iba a deflactar la tarifa del IRPF. Bien, yo creo que la deflactación de la tarifa del IRPF es una exigencia perentoria en la situación actual, con una inflación disparada, con la necesidad que tienen los ciudadanos de Cataluña de no seguir perdiendo todavía más poder adquisitivo. Y perdemos poder adquisitivo a marchas forzadas, los ciudadanos de Cataluña; lo perdemos en relación con el conjunto de los ciudadanos españoles y, por cierto, también en relación con otros países europeos. Por tanto, esa deflactación que el señor Giró había comprometido nos parecería absolutamente imprescindible. Nosotros la hemos defendido siempre; de hecho, la hemos impulsado en algunas comunidades autónomas del resto de España y, sin embargo, en Cataluña, pues eso por desgracia ni se contempla, o por lo menos, el actual Govern, con el apoyo del Partido de los Socialistas, no lo contemplan bajo ningún concepto.

Nos parece que el presupuesto parte de una base, a mi juicio, cuando menos discutible, que es la de que un presupuesto expansivo es, por definición, bueno. Yo creo que este presupuesto es expansivo en el gasto, pero no en la prestación de servicios, y eso a nosotros nos parece profundamente preocupante. Nos parece que lo lógico, lo razonable en una situación de contracción de la economía de las familias catalanas sería que se mirase con lupa cualquier gasto que se acomete desde la función pública, desde la Administración. Y, sin embargo, no solo no se mira *ex ante*, sino sobre todo es que no se mira *ex post facto*: la cuestión es que se están gastando ingentes cantidades de dinero desde el presupuesto de la Generalitat de Catalunya y no se tiene para nada en cuenta la propia ejecución de sus proyectos, la propia ejecución de obra pública, que, por cierto, es bastante deficitaria en nuestra comunidad. Y no tanto por lo que hacen en el resto de España, por lo que hace el maléfico Gobierno de Madrid, que en ocasiones seguro que también se equivoca, por supuesto, pero es verdad que el sobre coste que han tenido obras faraónicas del Gobierno de la Generalitat a lo largo de todos estos años en Cataluña ha sido digno de mejor causa y, sin embargo, aquí parece que con relación a eso no pase nada.

Este presupuesto vuelve a incurrir en un gasto superfluo, absolutamente faraónico. Vuelve a haber un gasto disparado en materias que no son relevantes para el bienestar de los ciudadanos de Cataluña y nosotros, desde nuestro grupo parlamentario, seguimos insistiendo en que quien maltrata fiscalmente a los ciudadanos de Cataluña no es precisamente el Gobierno de España. No es lo lesivo, la propia pertenencia..., o mejor dicho, el hecho de que Cataluña forme parte de España no es perjudicial para los intereses materiales de los ciudadanos de Cataluña, sino todo lo contrario. Lo que está resultando profundamente lesivo y perjudicial –contraproducente, de hecho– para los intereses de los ciudadanos de Cataluña es precisamente la política fiscal voraz que lleva a cabo el Gobierno de la Generalitat con las clases medias y trabajadoras de nuestra comunidad.

Por eso nosotros hemos presentado una enmienda a la totalidad de estos presupuestos. Lo hemos reiterado en diversas comisiones i por no reiterar o repetir argumentos hasta el infinito, pues esto sería, por nuestra parte, todo, presidenta.

Gracias, señores y señoras diputados.

La presidenta

Moltes gràcies també, diputat. Acabariem aquest torn d'intervencions dels grups que han presentat esmenes a la totalitat amb el Grup Mixt. Per part del Partit Popular, té la paraula el diputat Alejandro Fernández. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Per ratificar-nos en el que hem anat dient en diferents compareixences, comissions i també en el debat de l'esmena a la totalitat als pressupostos feta i plantejada en el plenari. Estem davant d'uns pressupostos expansius? Sí. Sí, en despesa ideològica, despesa propagandística, estructura administrativa i de personal, consorcis, fundacions, i tots de dubtosa utilitat pública compartida. En canvi, estem davant d'uns pressupostos de retallada i que no serveixen per reduir barracots educatius, per reduir les llistes d'espera sanitàries o per incrementar el parc d'habitatge social, que és una necessitat urgent a Catalunya. És a dir, que creix el pressupost allà on no fa falta i es retalla on és més necessari. I sobretot, per a les classes menys afavorides socialment.

Després, estem davant d'una oportunitat perduda d'abaixar impostos aprofitant la sobre-recaptació per inflació i, efectivament, tornar a la ciutadania, en el moment més complicat, una part no substancial, però com a mínim significativa de l'esforç que ha estat fent en els darrers temps.

En definitiva, i amb això acabo, doncs, el que hem anat repetint en cada compareixença: una Generalitat cada vegada més gran i una societat civil catalana cada vegada més escanyada.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria, d'acord amb l'article 133.e del Reglament, el torn dels grups que encara no han intervingut en el debat per un temps màxim de deu minuts. I també tindria la paraula el diputat no adscrit, però com que no hi és, no?, de moment no té la paraula. Començaríem aquest torn d'intervencions amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula el diputat Jordi Riba. Quan vulgui.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. En aquesta sessió de debat i votació de les esmenes a la totalitat de seccions pressupostàries del Departament d'Economia i Hisenda és inevitable, com han fet els diputats i diputades que hem defensat les esmenes a la totalitat dels seus grups, fer referència no només al contingut pròpiament concret d'aquest departament, sinó al conjunt del pressupost i, per tant, en aquesta línia permetin-me fer algunes consideracions de caràcter general en aquest sentit, i sobretot, en referència a la defensa de les esmenes a la totalitat, que en realitat és lo que votarem avui i amb relació al que ens hem de posicionar.

Volia donar-li la raó, cal dir-ho, al diputat Monell, en el moment en què ha portat, diguem-ne, a col·locació el concepte de l'«embat». «Era el moment de decidir per part del Govern si optava per l'embat.» Hi estem d'acord, era el moment en que el país havia de decidir entre l'embat i la gent, entre el «lío» i l'embolic o atendre les necessitats quotidianes de la gent, entre l'embat i la sanitat, entre l'embat i l'educació, entre l'embat i les polítiques industrials, entre l'embat i les polítiques socials, entre l'embat i reforçar les polítiques de seguretat. I en aquest sentit, doncs, nosaltres, en la nostra humil contribució a la política del país, hem optat clarament per atendre les necessitats que nosaltres considerem prioritàries per a la gent. I en aquest sentit, hem

plantejat la nostra posició política d'haver de negociar uns pressupostos, haver de fer un esforç polític important.

No és habitual que el primer partit de l'oposició –i, per cert, partit que va guanyar les eleccions– es plantegi recolzar el pressupost a un govern amb absoluta minoria –i, a més, que va quedar, hi insisteixo, per darrere del nostre grup parlamentari–, però ens ha semblat que el moment i sobretot l'exigència d'haver de decidir entre aquest concepte i això que li dic, la quotidianitat d'atendre les necessitats de la gent, havíem d'avantposar aquesta segona consideració i centrar-nos en atendre això, no en cap cas interessos de caràcter polític, partidista o interessos a curt termini. Permetin-me també considerar, no me'n puc estar, després de l'elenc de qualificatius que han merescut aquests pressupostos..., considerar que realment hauran de ser dignes d'objecte d'estudi a les facultats de ciència política de finances públiques.

M'he permès apuntar alguns dels qualificatius, dels adjectius que han merescut per part dels diferents portaveus i és realment sorprenent que un pressupost, un mateix pressupost pugui ser alhora autonomista, separatista, socialista, comunista, «sòciovergent», paternalista, elitista, per als rics, però també amb una fiscalitat voraç. És a dir, el mateix pressupost en els qualificatius, a vista, a ulls dels diferents portaveus dels grups que m'han precedit, té aquestes característiques, la qual cosa ens fa reflexionar, al nostre grup parlamentari, de que probablement hem encertat en la nostra posició. Si des de les diferents posicions mereixen tot aquest elenc de qualificatius, probablement hem encertat en la nostra posició. Sobretot si fem la reflexió de què hauria succeït si aquest pressupost no s'hagués aprovat.

Estem en un context socioeconòmic clarament inflacionista. Venim de dues crisis successives: la crisi la covid, que ha afectat la despesa pública, les necessitats d'atendre la ciutadania a través de la prestació de serveis públics, i això s'ha concatenat amb una crisi inflacionària fonamentalment provocada per la invasió d'Ucraïna, de la guerra provocada per la invasió d'Ucraïna per part de Putin. En la primera es va produir un trencament de cadenes de subministrament que ha generat situacions inflacionàries i en la segona, clarament una afectació en els mercats energètics, que ha tingut també una conseqüència directa en aquesta generació d'una situació inflacionària.

Davant d'aquesta situació, que això genera també un increment de costos molt important per garantir la prestació dels serveis públics, serveis públics de qualitat, podríem posar-nos de perfil, optar per l'embat, optar per interessos partidistes a curt termini o podríem optar per arremangar-nos i posar-nos a negociar uns pressupostos. I hem optat, com deia, per aquesta segona consideració.

Permeti'm també, i no me'n puc estar, senyor Munell, de donar-los l'enhorabona en la seva, diguem-ne, perspectiva d'eixamplar la base. Vostès han aconseguit convèncer els senyors de VOX; en paraules del portaveu, han interioritzat el concepte de «dèficit fiscal» en el seu argot i lèxic polític. Per tant, no puc estar-me de donar-los-hi l'enhorabona per aquesta conquesta i aquesta, diguem-ne, conversió a les seves tesis, que avui hem viscut i hem pogut presenciar des de primera fila.

Com els hi deia, nosaltres, la negociació, l'hem plantejat en termes de generar prosperitat i potenciar, diguem-ne, els elements de protecció de la ciutadania. Ho hem fet, com he dit, en diferents àmbits. Permetin-me, a alguns, de fer-ne referència: 200 milions en l'àmbit de polítiques industrials, incrementats com a conseqüència del nostre acord; 177 en Universitats i Recerca, 209 milions per millorar i accelerar la transició energètica; 1.284 milions destinats a incrementar el pressupost del Departament de Salut que permetran, entre d'altres, desenvolupar un pla de renovació i infraestructures hospitalàries, 50 milions per reduir les llistes d'espera. En l'àmbit de drets socials, un increment de 4.500 places de residència, dues mil directes i 2.500 a través de la millora de les prestacions que permet a la ciutadania finançar-les; també la reducció dels temps d'espera de les llistes de les valoracions en termes de drets socials, per accedir a prestacions de l'àmbit social.

Per tant, estem convençuts de que hem aportat una contribució notable, positiva a uns pressupostos que, sense ser els nostres, sent diferents, clarament, dels que des del Grup Socialistes i Units per Avançar hauríem fet, creiem que responen adequadament a les necessitats del moment: garantir els serveis públics i garantir-los amb responsabilitat.

Des del punt de vista més directament de les característiques del pressupost, això ho hem fet sota diferents paràmetres. En primer lloc, prudència fiscal. Hem optat per defensar una posició política basada en que havíem de garantir aquests serveis públics i serveis públics de qualitat, garantir aquesta protecció de la ciutadania sense incrementar la pressió fiscal. Entenem que hem aconseguit aquest objectiu clarament en la negociació.

En segon lloc, havíem de fer aquest exercici d'aprovació dels pressupostos de negociació i d'acord sobre la base del respecte als criteris de responsabilitat financera, als que estem obligats. Garantir uns pressupostos, sí, expansius, que garanteixin aquestes necessitats que creiem absolutament necessàries. Afortunadament i feliçment, han quedat proscrites de la vida política les eres de les retallades, de la consolidació fiscal i de les crisis econòmiques que es resolien a base de reduir els serveis públics i empitjorar les condicions d'igualtat entre la ciutadania. Però, al mateix temps, això s'ha de fer amb la responsabilitat de garantir els criteris, les taxes de referència de responsabilitat financera. En aquest sentit, els pressupostos contempnen un objectiu de dèficit del 0,3 per cent –791 milions–, alineat amb aquesta taxa de referència que ve derivada de l'acord d'aprovació de la suspensió de les regles fiscals i financeres que es va dur a terme en el Congrés dels Diputats, d'acord amb la directiva europea.

Cal recordar, i en aquest sentit, no puc deixar de fer-hi esment, que l'increment de 3.435 milions d'euros del sostre de despesa és possible, entre altres coses, perquè s'ha aprovat aquesta suspensió de regles fiscals i hi ha aquestes taxes de referència. I en aquest sentit, és important recordar també als grups parlamentaris que en el Congrés dels Diputats han permès, amb els seus vots, que això sigui possible i als que amb els seus vots contraris no ho haurien facilitat des del punt de vista de la legislació estatal, que permet això que avui tinguem els recursos suficients per atendre aquestes necessitats en el pressupost de la Generalitat de Catalunya.

També el rigor, des del punt de vista de la consideració de revisió de deute, en el qual es preveu una reducció de l'índex de deute respecte al PIB de Catalunya del 34,1 per cent al 32,7 per cent. Per tant, també alineats amb aquesta responsabilitat des del punt de vista de la gestió dels recursos públics, amb rigor i garantint els serveis públics.

No compartim, ho hem dit, aquesta voluntat, aquesta dinàmica, aquesta subhasta de cursa de fiscalitat a la baixa. Entenem que no només no és responsable, sinó que reverteix necessàriament en una reducció de prestació de serveis i una reducció dels serveis. No es pot, diguem-ne, pretendre vendre a la població, a la ciutadania, que és possible reduir els impostos i mantenir els serveis públics. Reduir els impostos –és igual en 400, en 800 o en 1.200 milions– té un impacte directe, proporcional i net en la prestació dels serveis públics. Qui no digui això, no està dient la veritat a la ciutadania. I per tant, nosaltres hem considerat que no calia, no podia, no era necessari, no era possible ni convenient incrementar la pressió fiscal, però sí garantir això. Perquè si és veritat que hi ha, com deia el senyor..., el portaveu del PP, una situació d'inflació i per tant una sobrecaptació com a conseqüència de la inflació, no és menys cert que també hi ha un increment dels costos com a conseqüència d'aquesta inflació i per tant, una de dues, o compassem les dues coses o ens trobarem en una situació d'incapacitat de poder atendre les necessitats.

Finalment, el pressupost pròpiament directe del departament creix moderadament. És el pressupost que creix amb més moderació del conjunt de departaments, un 9,1 per cent. Però sí que hi ha un esforç important, que no volem deixar de destacar en els segons que em queden, en els organismes dependents del Departament d'Economia, especialment en l'Institut Català de Finances o Infraestructures.cat, que són

departaments que han de contribuir amb la seva activitat a l'activitat econòmica, al finançament d'activitats econòmiques i socials i al desenvolupament d'infraestructures pròpies, que ens sembla absolutament necessari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat, també per ajustar el temps. Seria el torn ara del Grup Parlamentari d'En Comú Podem i té la paraula el diputat Joan Carles Gallego. Quan vulgui.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda. Com diuen els clàssics, no?, diuen alguna cosa així com que no hi ha text sense context, i lo contrari és pura ideologia, diguéssim. Text sense context és pura ideologia. Per tant, hem d'analitzar si el text, si aquest pressupost s'adequa o no s'adequa en aquest context, no sigui cas que tinguéssim un pressupost al marge del context, amb lo qual no seria un pressupost útil i necessari. Per tant, nosaltres, quan valorem aquest pressupost, és perquè estem valorant el context i mirem si a aquest context, aquest pressupost, hi dona o no hi dona resposta. Al cent per cent satisfactòria? Possiblement no. Però aborda o no els reptes que tenim davant? Quin és el context que tenim davant? Tenim un context d'incerteses econòmiques, també socials, evidentment; tenim un context d'inflació i tenim un context de reptes inevitables climàtics, de digitalització i tal. Aquests són elements del context a què haurem de veure si hi ha respostes en el pressupost. Però també tenim un altre element de context que són uns pressupostos generals de l'Estat que situen un sostre de despesa que permet, amb un topall de dèficit del 0,3 per cent, un increment de despesa superior als 3.000 milions d'euros.

Clar, en aquest context, entenem que renunciar a posar un pressupost al servei d'abordar les necessitats urgents que té la societat catalana i utilitzar el sostre aquest de despesa que tenim seria, diguéssim, una vacuïtat, seria, diguéssim, un mal servei polític a la ciutadania.

Per això no entenem aquestes esmenes a la totalitat, perquè entenem que estan fora del context de necessitats i estan fora del context d'utilitat d'aquests més de 3.000 milions d'euros disponibles en aquests moments, no? Per això nosaltres el que hem volgut ha sigut incidir des de la posició política nostra, diferent de la del Govern, però hem volgut incidir per dotar aquests pressupostos de major accent per donar resposta als problemes que nosaltres hem constatat que formen part d'aquest context de dificultats que comentava, no?

Nosaltres hem volgut situar fonamentalment tres elements en aquest pressupost a partir de l'acord que hem formalitzat amb el Govern i creiem que han quedat recollits en els pressupostos. I, al mateix temps, estem satisfets de que aquest pressupost s'hagi pogut construir des de l'acord, des de l'acord amb nosaltres i des de l'acord amb altres grups polítics, perquè sabem que és impossible en el context polític de Catalunya, en aquests moments, d'aquest Parlament, en aquests moments, disposar d'una acció política de govern com és el pressupost, sense comptar, diguéssim, amb un acord com a mínim a tres bandes, com un acord com a mínim tripartit, al voltant de tres partits que li donessin suport. Per això ha estat necessari la construcció d'acords i crec que disposar d'un pressupost sobre els acords també és un element positiu, perquè dona i explica també aquesta capacitat de teixir consensos, de trobar des de diferents punts de vista i diferents posicions, respostes a les necessitats que tenim, no?

Des del nostre punt de vista, hem situat tres grans elements que no han entrat en contradicció amb els altres acords que s'han situat i han permès que aquest acord s'ajusti més a les necessitats. Un primer element que hem volgut situar amb claredat ha sigut el que fa referència a la fiscalitat. Ho vam dir ja des del primer moment que, en aquests moments que estem vivint, l'únic que no podia fer aquest pressupost era no fer res en fiscalitat. Conscients també de quina és l'aritmètica política d'aquest Parlament, però sabem que hi ha marges en fiscalitat; marges en fiscalitat, no només

des del punt de vista recaptatori, que també, sinó també des del punt de vista d'incentivar determinades actuacions de polítiques públiques que tinguin a veure amb satisfacció de les necessitats de la nostra societat.

Des d'aquest punt de vista, en fiscalitat hem situat en el nostre acord tres elements que entenem que són importants compromisos de presentar al llarg d'aquest any: noves figures impositives lligades al tema de grans vaixells i, per tant, contaminació, i també un model de turisme determinat. Un que té a veure també amb els aliments saludables o gravar, diguéssim, els aliments ultraprocessats. El compromís de que aquest debat el farem en el Parlament al llarg d'aquesta legislatura. I farem el debat i després del debat sortirà el que surti, però sí que com a mínim sortirà el debat polític que amb relació al tema dels grans vaixells o el tema de l'alimentació saludable, alguna cosa hi podem fer. I la fiscalitat hi pot jugar un paper o no. Ho haurem de discutir i tal.

L'altre que hem situat ha sigut l'impost del patrimoni. És cert que nosaltres, l'impost del patrimoni el vam situar tant a nivell estatal, a partir de l'impost aquest de solidaritat de les grans fortunes, atès el context que estàvem vivint, i també, diguéssim, per la necessitat de combatre el dúmping fiscal que estaven fent algunes comunitats autònomes..., des d'aquest punt de vista, vam situar en l'acord la necessitat de situar a Catalunya, també en el nostre impost de patrimoni, aquest increment per a les grans fortunes, per a aquests patrimonis superiors als 10 milions d'euros, que es traslladés aquí l'impost de grans fortunes estatal, però que es permetés que la disponibilitat de recaptació es quedés a Catalunya i no se n'anés a l'Estat. I això ha estat així i ho hem aprovat recentment amb un decret llei fa tres setmanes, quatre setmanes escasses.

I el tercer element en fiscalitat que hem situat ha sigut en aquells elements de fiscalitat que permeten canviar algunes actituds, incentivar canvis en algunes polítiques públiques i, en aquest cas concret, amb relació a l'habitatge. Aquest canvi, aquesta modificació pel que faria a l'impost de pisos buits. Un impost de pisos buits que actua sobre grans tenidors, que poden ser cent cinquanta màxim grans contribuents al nostre país, però que el que pretén no és fonamentalment recaptar, que també, sinó que el que pretén és sobretot incentivar, mobilitzar aquests pisos que avui estan buits, que estan sense ocupar, que estan sense fer la funció social que ha de fer un pis, que és disposar que la gent tingui accés a un habitatge digne i en condicions. El que vol és incentivar que aquests pisos buits es mobilitzin cap al lloguer social i tal i, per tant, s'augmenten les tarifes per incentivar-ho, al mateix temps que se situen les bonificacions en el cas, diguéssim, que es posin a disposició.

Per tant, en fiscalitat queda evident en aquest pressupost que hi ha marge. Haguéssim anat més enllà nosaltres? Segur. Però en qualsevol cas, hem utilitzat el marge polític que teníem per moure alguns elements i en qualsevol cas, hem posat el fre a altres objectius i altres plantejaments que hi havien, que crec que han quedat explícitats per alguns grups que han presentat esmenes a la totalitat, d'aquesta tendència a la rebaixa fiscal, a pensar que lo que t'estalvies de pagar impostos queda a la butxaca del ciutadà per fer consum i generar activitat econòmica. Quan totes les teories econòmiques demostren que quan fas rebaixes fiscals el que fas és que s'acumula riquesa en poques mans però no generes més activitat econòmica. Per tant, crec que hem sigut capaços també de frenar aquesta tendència a la regressió fiscal que alguns plantejaven.

Un altre element que nosaltres hem plantejat en aquest pressupost, que també creiem que queda recollit a través del nostre acord, és el d'introduir elements de transformació del model productiu en relació amb el repte climàtic. I ha quedat clar en tota l'aposta de les energies renovables des d'aquest impuls de l'energètica pública, que ha de jugar un paper fonamental per generalitzar l'ús d'energies renovables, fotovoltaiques i eòliques o d'altre tipus, però al mateix temps per afavorir l'autoconsum. Però també, diguéssim, una energètica pública que pot ajudar a incentivar, a generalitzar, a tirar endavant aquest repte, i tal. I també en el model de la transfor-

mació, hi hauria tota l'aposta per la mobilitat sostenible, des de seguir avançant amb «Catalunya, un país de trens», que ja vam situar-ho en el pressupost anterior..., de trens de diferents tipus, no només millora de la xarxa ordinària de Rodalies o Ferrocarrils de la Generalitat, sinó també tots aquests trens lleugers que ajudin també a lligar el territori, o altres formes de mobilitat sostenible que tenen a veure amb el repte climàtic, no?

I la tercera qüestió, que per nosaltres és fonamental i que creiem que també queda recollida d'una o altra manera en el pressupost, fa referència als elements de protecció; de la protecció social, però també de protecció de l'activitat econòmica amb relació al context aquest que estem vivint. Des d'aquest punt de vista, hem situat un pla de xoc de més de 550 milions d'euros que té a veure amb bonificacions al transport públic, amb l'augment de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya i, per tant, de l'accés de més persones en situació de necessitat als ajuts de protecció social, que avui quedaven excloses perquè no s'havia actualitzat feia deu anys aquest indicador de rendes de suficiència. En concret, hi haurà un augment, derivat d'això, de la renda garantida de ciutadania, que permetrà també en l'actual situació, que determinades persones en situació de necessitat puguin accedir-hi, o qüestions que tenen a veure amb els ajuts al lloguer, que ja comencen o començaran a rebre aviat els joves que tenen aquestes dificultats de lloguer.

Per tant, protecció des del pla de xoc, però també protecció des del punt de vista de la salut pública del Servei Català de Salut, de l'atenció primària, fonamentalment, un esforç pressupostari important que ens permet situar a finals d'aquest any el pressupost d'atenció primària per sobre del vint per cent i, per tant, seguir avançant cap a aquest vint-i-cinc per cent que hem situat com a objectiu de pes de l'atenció primària. I, al mateix temps, també unes polítiques fortes en el terreny de l'habitatge, des del punt de vista del compromís polític per fer més habitatge públic i posar a disposició de la ciutadania més habitatge assequible.

Per això nosaltres estem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, perquè entenem que el pressupost s'adequa al context i recull les nostres prioritats.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies diputat. Tancaríem aquest torn d'intervencions amb el grup d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Avui aquí en esta comissió debatem les esmenes a la totalitat del pressupost de la conselleria d'Economia, però, tal com ja vam veure a les intervencions dels diferents grups després de la compareixença de la consellera Mas, acabem parlant del pressupost en general. Un pressupost que compta amb un ampli suport de la cambra, negociat i acordat per tres grups polítics diferents, amb estratègies diferents i segurament que en alguns punts amb aspectes totalment divergents, però que hem aconseguit acordar per ser útils davant de les necessitats d'avui de la ciutadania i els reptes de futur als que nos enfrontem com a societat. Un pressupost que hagués desitjat que tingués més suports. Ho continuem desitjant, per tant, encara hi ha temps de que això sigui possible, però per ara no ha estat així per diferències segurament insalvables que tenim amb alguns dels grups de la cambra, però també per la renúncia d'altres grups que han prioritzat la seua estratègia política –suposem que de cara a les eleccions municipals– a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, de tots i de totes, vinguen d'on vinguen i voten a qui voten.

I per explicar este no suport m'agradaria comentar un parell de punts en los que no ha estat possible cap acord i que, per al Grup de Junts, han resultat ser irrenunciables. I parlo –crec que del tema en majúscules, pel munt de vegades que n'han parlat en tota la tramitació dels pressupostos del 2023– de la deflactació. En totes les intervencions, tant en comissió com al plenari, de la majoria de portaveus del bloc de la dreta –VOX, Ciutadans, Grup Mixt i Junts–, hem escoltat de manera in-

variable i repetitiva el mantra de la deflactació. Ja els van explicar des del Govern a Junts, quan els van respondre a les seves demandes per poder donar suport als pressupostos. Els ho ha explicat a tots vostès, a tots nosaltres, la consellera Mas, tant en comissió com en les seues intervencions al plenari. No ho han volgut entendre o no els interessa entendre-ho. Però no passa res, ho tornarem a explicar, perquè així també tenim l'oportunitat de posar de manifest, de nou, amb dades, amb rigorositat, on estem cadascun dels grups d'aquesta de cambra i els interessos que defensem cadascú. Amb dades. I ara n'explicarem algunes, a veure quina és esta tributació justa que ens han proposat ara fa un moment.

Junts demanava baixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF, passar del deu i mig per cent actual al deu per cent. Traduïm-ho en euros: implicaria una pèrdua de recaptació de 64,7 milions d'euros, reduiria l'impost a 2,5 milions de persones. Però, quin és l'impacte real d'esta mesura? Un estalvi de dos a vint-i-set euros/any per contribuent. La mesura de deflactar tots els trams de la tarifa de l'IRPF, un 3,5 per cent, portaria una pèrdua de recaptació de 107,5 milions d'euros, reduiria també l'impost a 2,4 milions de persones, però com? El guany per al cinquanta per cent dels declarants seria de quinze euros com a màxim l'any. Per a un deu per cent l'estalvi seria d'un euro i per a l'u per cent amb més renda, 238 euros a l'any. 64,7 milions d'euros més 107 milions i mig d'euros de menor recaptació per a un impacte mínim sobre les famílies que més ho necessiten. Un màxim d'impacte de quinze euros anuals per família. Així que a qui deixaríem d'atendre amb 173,2 milions d'euros que deixaríem de recaptar? Quina proposta mos fan? Això no són polítiques republicanes.

Seguim. Demanaven incrementar els mínims personal i familiar de l'IRPF un 7,5 per cent per fer front a la inflació. En efectes numèrics representaria deixar de recaptar 160 milions d'euros i en repercussió directa d'estalvi, de quaranta-sis a seixanta-tres euros anuals. A qui deixaríem d'atendre amb els 160 milions d'euros que no podríem recaptar? Això tampoc no són polítiques republicanes.

I un últim punt que tampoc no els vam acceptar: la bonificació del noranta-nou per cent de l'impost de successions. Si analitzem això en dades i no en titulars, parlem de a qui beneficia aquesta reducció? Exactament, parlem de 20.165 persones i en quin import deixaríem de recaptar 404,9 milions d'euros, 405 milions d'euros. Per tant, l'aplicació d'esta bonificació implicaria perdre 405 milions d'euros de recaptació per a beneficiar exactament a 20.165 persones. I què deixaríem de fer perquè aquestes 20.165 persones no deixessen de tindre estos 405 milions d'euros? Què deixaríem de fer sense estos 405 milions d'euros per a totes aquelles famílies que no arriben al mínim que els eximeix de tributar per este impost, perquè la seua massa hereditària no arriba al mínim no exempt i que són les que més ho necessiten? Deixaríem d'invertir en salut. Deixaríem d'invertir en educació. No millorariem la situació de les persones que estan en la llista d'espera de la llista de dependència. Que ens ho expliquen, ja ens ho diran. O millor encara, expliquin-ho a la ciutadania. Un apunt. Sí que se'ls havia acceptat la bonificació de l'impost de successions quan es tracta de la successió d'empreses familiars.

No s'hi val vindre aquí a erigir-se com a defensors d'aquells que més ho necessiten quan surten al faristol i després quan això s'ha de traslladar als fets per a poder treballar i reflectir-ho en papers, com sempre, defensar els de sempre. I tampoc no s'hi valen segons quins discursos de país, quan no es té cap mena de pudor en donar la presidència de la Diputació de Barcelona al Partit Socialistes. Per tant, se veu que allí no valen los embats.

Nosaltres, des del Grup d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar. Calen mesures i polítiques per no deixar a ningú enrere i que pensen en los més vulnerables. I això és lo que fan estos pressupostos. Calen mesures i polítiques que siguen útils per a la gent. I útils, ho són, estos pressupostos. Uns pressupostos que no posen un euro per a l'ampliació de l'aeroport, que aposten per la reindustrialització del Camp

de Tarragona, que incrementen en 1.200 milions d'euros el pressupost en Salut o en 140 milions d'euros per reduir a la meitat les llistes d'espera de la dependència. Que fruit d'aquesta negociació també, posant ja l'últim exemple, permeten una mesura que impacte directament sobre els joves, que és l'ampliació de la T-Jove fins als trenta anys i en una zona única a un preu de quaranta euros el trimestre. Esta mesura permet reduir el cost de la mobilitat en un moment especialment difícil per als joves i, a més a més, fomenta l'ús del transport públic.

Costa entendre també com Junts s'han desentès i han renunciat a negociar inversions per als pobles i per a les ciutats, per als municipis. No sé com ho explicaran als seus alcaldes i alcaldesses. Sort ne tindran que el Govern ha fet un esforç per incrementar les inversions en salut, en educació i en infraestructures arreu del país. I així ho estem veient en la presentació d'estos pressupostos a tot arreu, al territori. Lo que es manifesta és la necessitat imperant de disposar d'estos comptes.

Estem davant d'uns pressupostos expansius que són, al mateix temps, uns pressupostos responsables i que responen a la bona gestió, amb una previsió de dèficit que és la meitat de la de l'any anterior, reduint la ràtio deute PIB i havent tancat el 2022 en un període mitjà de pagament als proveïdors per sota dels vint-i-nou dies.

Per tant, estem davant d'uns pressupostos útils; útils per posar totes les eines al servei de la gent, per treballar per un país millor, que posen los interessos col·lectius i de país al davant dels interessos particulars, prioritzant el bé comú. Ni els «tot o res» ni «quan pitjor, millor» funcionen per a l'interès global. Per això, davant de la bona gestió al capdavant de la Generalitat per part d'Esquerra Republicana, per això, davant de l'ampli consens al que s'ha arribat amb estos pressupostos, votarem en contra de totes les esmenes a la totalitat.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada, també. Doncs amb aquesta intervenció acabem el torn d'intervencions dels diferents grups parlamentaris i, a continuació, el que faríem és procedir a la votació que, d'acord amb el que preveu l'article 116.5 del Reglament, serà conjunta, de les esmenes a la totalitat presentades de retorn al Govern de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Economia i Hisenda del projecte de la llei de pressupostos de la Generalitat per al 2023.

Per tant, en primer lloc, el que els demanaríem són vots a favor d'aquestes esmenes a la totalitat.

Vuit vots a favor.

Vots en contra?

Són 9 vots en contra.

No hi ha abstencions.

Per tant, en aquest cas, amb 8 vots a favor i 9 vots en contra, aquestes esmenes a la totalitat quedarien rebutjades.

I, per tant, doncs, sense més, podem tancar aquesta comissió. No marxín perquè tenim la següent Comissió d'Economia i Hisenda. Gràcies.

(Alguns diputats s'aixequen.) He dit «no marxín». *(La presidentariu.)* Canvio el guió.

La sessió s'aixeca a les quatre de la tarda i catorze minuts.

Sessió 23 de la CEH

La sessió de la Comissió d'Economia i Hisenda (CEH) s'obre a a les quatre de la tarda i catorze minuts. Presideix Raquel Sans Guerra, acompanyada de la vicepresidenta, Eulàlia Reguant i Cura, i del secretari, Ramon Tremosa Balcells. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents Judit Alcalá González, Jordi Riba Colom i Alicia Romero Llano, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ángeles Llive Cruz, José Rodríguez Fernández i Maria Jesús Viña i Ariño, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Joan Canadell i Bruguera, Joaquim Jubert Montaperto, Jordi Munell i Garcia i Judith Toronjo Nofuentes, pel G. P. de Junts per Catalunya; Joan Garriga Doménech, pel G. P. de VOX en Cataluña; Joan Carles Gallego i Herrera, pel G. P. d'En Comú Podem, i Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023 (tram. 200-00015/13). Govern de la Generalitat. Nomenament de la ponència (text presentat: BOPC 486, 3; esmenes a la totalitat: BOPC 491, 9).

La presidenta

Sí, bé, de fet és el nomenament de la ponència de la llei de mesures.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2023 (nomenament de la ponència)

200-00015/13

I, per tant, demanaríem als grups parlamentaris, als diferents portaveus, que indiquessin quina serà la persona que farà de ponent en aquesta llei de mesures.

Jordi Munell i Garcia

Senyor Joan Canadell.

Eulàlia Reguant i Cura

La diputada Montserrat Vinyets.

Jordi Riba Colom

Jo mateix.

Joan Garriga Doménech

Senyor Andrés Bello.

Joan Carles Gallego i Herrera

Jo mateix.

Ignacio Martín Blanco

Jo mateix.

(La presidenta deixa d'exercir les seves funcions per a intervenir com a diputada.)

Raquel Sans Guerra

Servidora també farà de ponent

(Raquel Sans Guerra reprèn l'exercici de les funcions de presidenta.)

La presidenta

I, per tant, també hauríem de decidir el ponent relator d'aquesta llei. *(Veus de fons.)* Ja ho farem a la pròpia ponència.

Per tant, ja podríem, no?, amb tots aquests nomenaments, aixecar la sessió. Donem per constituïda la ponència de la llei de mesures i demanaria als portaveus, si us plau, que no que no marxïn. En aquest cas, ja de manera informal.

Gràcies. I bona tarda a tothom.

La sessió s'aixeca a un quart de cinc de la tarda i un minut.